

(คำแปล)

บันทึก

กฎหมายฝรั่งเศสในส่วนที่ว่าด้วยเยาวชนในเรื่องเครื่องดื่มมีนเมา และเรื่องหญิงนครโสเภณี

โดยหนังสือที่ ฎ.๕๙๗๔/๒๔๗๙ เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งให้เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาทราบมติของคณะรัฐมนตรีว่า ขอให้ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายสอบสวน "เพื่อทราบนโยบายของประเทศฝรั่งเศสเรื่องควบคุมเยาวชนในเรื่องเครื่องดื่มมีนเมาและหญิงนครโสเภณี" นั้น

ผลของการสอบสวนได้ความดังนี้

(๑) เครื่องดื่มมีนเมา

เพื่อที่จะให้เข้าใจนโยบายของประเทศฝรั่งเศสในเรื่องนี้ ควรจะทราบความจริงให้แจ่มแจ้งเสียก่อนว่า ประเทศฝรั่งเศสได้แยกเครื่องดื่มเจือปนแอลกอฮอล์ซึ่งอาจดื่มได้โดยไม่มีอันตรายและเป็นประโยชน์แก่สุขภาพ (เช่น เหล้าองุ่นและเบียร์) อย่างหนึ่ง และสุรา (เช่น บรั่นดี ทุกชนิด วิสกี้ ฯลฯ) ซึ่งอาจทำให้มีนเมาได้เร็วอีกอย่างหนึ่ง

ในเรื่องเครื่องดื่มที่เจือปนแอลกอฮอล์นั้นย่อมดื่มกันได้โดยเสรี แม้แต่เด็กฝรั่งเศสก็ชินต่อการดื่มเหล้าองุ่นและเบียร์ทั้งในร้านสุราและในครอบครัวของตน ตามความรู้สึกของฝรั่งเศสนั้น ไม่มีใครถือว่าการดื่มเหล้าองุ่นและเบียร์แต่พอประมาณจะให้ผลอย่างอื่นนอกจากผลดีแก่สุขภาพ^๑ เพราะฉะนั้น จึงไม่มีกฎหมายห้ามการขายเหล้าองุ่นและเบียร์แก่เยาวชน และไม่ห้ามเยาวชนดื่มเหล้าองุ่นและเบียร์

ตรงกันข้าม สำหรับสุรา มีการห้ามมิให้เยาวชนดื่ม ในกฎหมายลงวันที่ ๑ ตุลาคม ค.ศ.๑๙๑๗ ได้มีบทบัญญัติลงโทษเจ้าของร้านสุราซึ่งจำหน่ายเครื่องดื่มให้เยาวชนที่อายุยังไม่ครบ ๑๘ ปี (แต่เจ้าของร้านสุราอาจแสดงหลักฐานว่า ตนสำคัญผิดในเรื่องอายุ) การลงโทษนั้น คือปรับตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ ฟรังก์ แต่เมื่อทำผิดซ้ำอีกก็ลงโทษจำคุกได้ไม่เกิน ๓ วัน อนึ่งมีการห้ามมิให้ขายสุราให้เยาวชนซึ่งมีอายุยังไม่ครบ ๑๘ ปี เพื่อที่จะให้เยาวชนเหล่านี้นำเครื่องดื่มที่เจือปนแอลกอฮอล์ดังกล่าวแล้วติดตัวไปด้วย (โทษอย่างเดียวกับข้างต้น)

อนึ่ง ผู้ใดทำให้เยาวชนซึ่งอายุยังไม่ครบ ๑๘ ปีดื่มเครื่องดื่มเจือปนแอลกอฮอล์หรือสุรา (อย่างใดอย่างหนึ่ง) เพื่อจะให้เยาวชนนั้นมึนเมาแล้ว มีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ ๑๖ ถึง

ส่งพร้อมกับหนังสือที่ ๑๖๖/๒๔๘๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๔๘๐

^๑ ในประเทศเยอรมัน อิตาลี สวิสเซอร์แลนด์ ฯลฯ ได้แบ่งประเภทเครื่องดื่มไว้ดังนี้ แต่ในประเทศอังกฤษดูเหมือนไม่ได้แบ่งไว้เช่นนั้น ทั้งนี้เพราะชาวอังกฤษไม่ดื่มเหล้าองุ่นกันทั่วไป และเบียร์ของอังกฤษก็มีแอลกอฮอล์เจือปนอยู่มาก ในประเทศสยามจนบัดนี้ดูเหมือนจะรู้จักกันแต่วิธีการของประเทศอังกฤษซึ่งไม่ใช้วิธีการทั่วไป จึงเห็นว่าควรจะแบ่งประเภทเครื่องดื่มไว้

๒๐๐ ฟรังก์

เด็กหญิงอายุยังไม่ครบ ๑๘ ปีจะไปทำงานในร้านสุราไม่ได้ เว้นแต่จะเป็นญาติกับเจ้าของร้านสุรานั้น

หญิงนครโสเภณี

การร่วมประเวณีกับเยาวชน (หรือระหว่างเยาวชนกับเยาวชน) นั้น เป็นเรื่องห่างไกลกับเรื่องหญิงนครโสเภณีมาก จะต้องแยกเรื่องเหล่านี้โดยระมัดระวัง ประเทศทั้งหลายยอมรับกันอยู่แล้วว่า トラบไตที่เยาวชนซึ่งมีอายุครบตามที่กฎหมายกำหนดไว้ กระทำการร่วมประเวณีแล้ว トラบไตนั้นไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดอย่างใดเลย เพราะเป็นสิ่งที่ธรรมดา ในประเทศฝรั่งเศสได้กำหนดอายุไว้ ๑๒ ปี ตามประมวลกฎหมายนโปเลียนและได้เขยิบขึ้นเป็น ๑๓ ปี (หมายเหตุ ในประเทศสยามกฎหมายก็ได้บัญญัติไว้ดังนี้ ดูประมวลกฎหมายอาญาแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ มาตรา ๒๔๔, ๒๔๕)

ตามกฎหมายฝรั่งเศส การเป็นหญิงนครโสเภณีไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดหญิงนครโสเภณีจะต้องถูกลงโทษต่อเมื่อทำให้เสื่อมเสียความสงบเรียบร้อยของประชาชนโดยประพฤติดนไม่สมควรในถนนหรือโดยประการอื่นเท่านั้น

ส่วนเยาวชนซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ไม่อาจได้รับอนุญาตให้เห็นหญิงนครโสเภณีได้^๒ เด็กหญิงคนใดอายุยังไม่ครบ ๑๘ ปีเป็นหญิงนครโสเภณีเป็นอาจิม (ไม่ใช่แต่เพียงชั่วครั้งคราว) แล้ว เมื่อผู้แทนโดยชอบธรรมหรืออัยการร้องขอ ศาลจะเรียกตัวเด็กหญิงนั้นมาก็ได้ ศาลจะส่งตัวเด็กหญิงนั้นคืนให้บิดามารดาหรือจะให้บุคคลใดซึ่งได้กำหนดไว้คุมเด็กหญิงนั้นไว้ หรือจัดให้เด็กหญิงนั้นอยู่ในสถานที่อันจัดไว้โดยเฉพาะจนอายุบรรลุนิติภาวะก็ได้ (และศาลอาจพิจารณาในเรื่องกำหนดอายุที่จะคุมตัวใหม่อีกก็ได้) อนึ่งผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กหญิงจะร้องขอให้ศาลส่งเด็กหญิงนั้นไปในสถานที่ที่จัดไว้โดยเฉพาะชั่วครั้งคราวก็ได้

ถ้าตำรวจพบเด็กหญิงอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีชักชวนเพื่อการประเวณีในสาธารณะสถานก็ให้ตำรวจบันทึกไว้ แล้วส่งบันทึกนั้นไปให้ผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กหญิงนั้นทราบ ถ้าหากตำรวจทำบันทึกเป็นครั้งที่สอง โดยเด็กหญิงนั้นประพฤติทำนองเดียวกันนี้ ก็ให้ตำรวจพาเด็กหญิงนั้นไปให้อัยการ ๆ มีอำนาจกักตัวเด็กหญิงไว้ได้ไม่เกิน ๕ วัน และต้องไม่กักตัวไว้ในเรือนจำ เรื่องนี้จะต้องแจ้งให้ผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กหญิงนั้นทราบ และตักเตือนให้รู้ไว้ ถ้าเด็กหญิงประพฤติทำนองเดียวกันนี้อีก และตำรวจต้องทำบันทึกเป็นครั้งที่สาม ก็จะต้องดำเนินการให้ศาลสั่งตามที่กล่าวมาข้างบนนี้

กฎหมายฉบับเดียวกันนี้ยังได้บัญญัติถึงการตั้งสถานที่อันสมควร เพื่อกักตัวเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวมากักขังไว้

ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงหญิงนครโสเภณีนั้น จะให้เด็กหญิงไปอยู่ในโรงหญิงนครโสเภณีไม่ได้ นอกจากนั้นยังมีกฎหมายห้ามไม่ให้เจ้าของโรงหญิงนครโสเภณีรับเยาวชนเพื่อร่วม

^๒ ตามกฎหมายลงวันที่ ๑๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๐๘ แต่ที่จริงปัญหาเรื่องอายุย่อมแตกต่างกันทุก ๆ ประเทศ เพราะต้องอาศัยการพิจารณาถึงท้องถิ่น เชื้อชาติ ดิน

ประเวณีกับหญิงในโรงนั้น เทศบัญญัติของแต่ละจังหวัดซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเทศบาลทั่วไป ฉบับลงวันที่ ๕ เมษายน ค.ศ.๑๘๘๔ กฎของตำรวจซึ่งใช้บังคับในนครปารีส ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ค.ศ.๑๙๒๖

ผู้ใดขึ้นใจหญิงให้เป็นหญิงนครโสเภณี เพราะหญิงนั้นค้างชำระหนี้ก็ดี หรือบังคับให้หญิงใด ๆ เป็นหญิงนครโสเภณีก็ดี ผู้นั้นมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาทั้งนี้ไม่ว่าหญิงนั้นจะเป็นยวชนหรือบรรลุนิติภาวะแล้ว (มาตรา ๓๓๔ ข้อ ๔ ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๓ คือ ลงโทษจำคุกตั้งแต่ ๖ เดือนจนถึง ๓ ปี และปรับตั้งแต่ ๕๐ ฟรังก์ถึง ๕๐๐๐ ฟรังก์) ถ้าผู้แทนโดยชอบธรรมเป็นผู้กระทำความผิดในเรื่องนี้กำหนดโทษที่สูงขึ้น

ว่าด้วยความผิดต่อยวชน

ผู้ใดพายวชนไปเสียจากบิดามารดา ฯลฯ แม้ว่าผู้นั้นจะล่องลงไปเพื่อร่วมประเวณีเองก็ดี ไม่เป็นเรื่องเกี่ยวกับหญิงนครโสเภณีอันได้กล่าวไว้ในบันทึกฉบับนี้แล้ว

ในคดีข่มขืนชำเรา ถ้าผู้เสียหายอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีแล้วถือว่าเป็นลักษณะฉกรรจ์ แต่เรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องหญิงนครโสเภณี

ส่วนเรื่องบิดามารดาขายเด็กซึ่งเป็นบุตรของตน ฯลฯ นั้นไม่มีบทบัญญัติไว้ในกฎหมายฝรั่งเศส และถ้าบิดามารดากระทำดังนั้นก็มีผลเพียงถูกถอนอำนาจในฐานะเป็นบิดามารดาเท่านั้น

ความผิดซึ่งกระทำโดยบุคคลภายนอกในฐานะเป็นแม่สื่อ ฯลฯ

ประเทศฝรั่งเศสเป็นอัครภาคีแห่งสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิงเช่นเดียวกับประเทศสยาม จึงมีการออกกฎหมายดำเนินตามสัญญานั้น

การเป็นแม่สื่อชักพาเด็กหญิงไปนั้น มีความผิดตามมาตรา ๓๓๔ ข้อ ๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา (ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อปี ค.ศ.๑๙๐๓) ซึ่งมีบทลงโทษดังนี้ "ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น บังอาจเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งหญิงหรือเด็กหญิง แม่หญิงหรือเด็กหญิงนั้นยินยอมก็ตาม มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๖ เดือนถึง ๓ ปี และปรับตั้งแต่ ๕๐ ฟรังก์ถึง ๕๐๐๐ ฟรังก์

ในกฎหมายฝรั่งเศสยังบัญญัติความผิดในเรื่องชนิดนี้อีก ในเมื่อบุคคลภายนอกเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่นกระทำการเป็นอาจณ (ไม่ใช่ชั่วคราว) โดยเร้าใจ ช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่ผู้อื่นเพื่อทำอนาจารแก่หญิงหรือทำให้หญิงซึ่งมีอายุยังไม่ครบ ๒๑ ปีเสียความบริสุทธิ์ (มาตรา ๓๓๔ ข้อ ๑ ประมวลกฎหมายอาญา ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ ค.ศ. ๑๙๐๓) บทบัญญัติอันนี้ได้เคยเป็นเรื่องยุ่งยากและก่อให้เกิดความสงสัยแก่ศาลอาญาของประเทศฝรั่งเศส จนในที่สุดจึงได้เข้าใจความหมายและองค์แห่งความผิดโดยได้มีคำพิพากษาของศาลสูงสุดซึ่งผู้พิพากษาในที่ประชุมใหญ่ตัดสิน (เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ค.ศ.๑๘๘๖ Sirey ๑๘๔๐,๑,๖๕๖, วรรคคำพิพากษาของศาลจังหวัดบรอโดส์ Bordeaux ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ค.ศ.๑๘๙๓ และคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ แผนกอาญา ลงวันที่ ๓ มกราคม ค.ศ.๑๙๐๗

ประกอบ) องค์แห่งความผิดในเรื่องนี้ในที่สุดเป็นอันรับรองกันว่าเป็นดังนี้ ผู้กระทำผิดจะต้องเป็นบุคคลภายนอกกระทำการเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ไม่ใช่เพื่อตนเอง ผู้กระทำผิดต้องกระทำความผิดนั้นเป็นอาจณ (ไม่ใช่ชั่วครั้งคราว) ผู้กระทำผิดต้องกระทำการลงมือ (เพียงคำพูด, คำแนะนำ หรือแสดงท่าทาง ยังไม่พอ) ซึ่งทำให้เป็นการสะดวกในการทำอนาจารแก่หญิงนั้น ที่จริงการที่ศาลฝรั่งเศสต้องประสพความยุ่งยากเช่นนี้ดูเหมือนจะเนื่องมาจากเหตุดังนี้ คือ ความผิดตามมาตรา ๓๓๔ ข้อ ๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญานั้น ส่วนมากเป็นคดีเรื่องแม่สื่อ ซึ่งมีบทลงโทษตามมาตรา ๓๓๔ ข้อ ๒ อยู่แล้ว การกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓๔ ข้อ ๑ ซึ่งไม่ใช่เป็นความผิดเรื่องแม่สื่อ นั้น จำเป็นที่จะต้องสมมติเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก เช่น บุคคลสองคนหรือหลายคน ร่วมประเวณีต่อหน้ายุวชน เพื่อจะเร้าใจยุวชนหรือชักจูงยุวชนให้ทำตามอย่างหรือยุยงยุวชนให้ร่วมประเวณีกับบุคคลใดต่อหน้าบุคคลอื่น ฯลฯ เป็นต้น แต่ก็เห็นได้ว่า การกระทำเช่นนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องหญิงนครโสเภณี

(ลงชื่อ) เดือน บุนนาค

(นายเดือน บุนนาค)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา